

พระอาจารย์สุวิชา เปสโล

พระอาจารย์สุวิชา เปสโล คณะเนกขัมม วัดปากน้ำ

เดิมหลวงพ่อบวชเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ ๑๗ ขวบ ที่อ.นางรอง บุรีรัมย์ บวชอยู่ ๒ ปี แล้วมาเรียนต่อที่วัดบึง ไคราช อยู่วัดบึง พออายุครบบวช ก็ไปบวชที่วัดใหม่ อ.นางรอง บวช พ.ศ.๒๔๙๐ อาตมาอยู่จังหวัดนครราชสีมา ตอนนั้นก็สืบประวัติว่า ในกรุงเทพฯมีหลวงพ่อดังชื่อ ไทหน้างที่เป็นนักปฏิบัติ ในสมัยนั้นนะเรียกว่าปฏิบัติแล้วได้ประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม ได้ข่าวว่ามีหลวงพ่อดังที่ปากน้ำ ตอนนั้นวัดเป็นสวนต้องไปลงเรือที่ตลาดพลูเป็นเรือจ้าง มาขึ้นที่วัดปากน้ำ แล้วก็เข้ามาหาหลวงพ่อบ้าง เข้าไปกราบท่าน ตอนนั้นประมาณ ๕ โมงเย็น สมัยนั้นหลวงพ่อลงสอนด้วยตัวท่านเอง มีคนสนใจมากราบท่านเป็นจำนวนมาก ช่วงนั้นมีพระเณรอยู่วัด ๘๐ กว่ารูป อาตมาขออยู่กับท่านในปี ๒๔๙๑ หลวงพ่อบ้างก็รับมาอยู่ แต่มีสัญญา ๒ ข้อที่ท่านให้ไว้คือ

๑.ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียนคือคันถธุระ ศึกษาระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียมประเพณีของพระ

๒.เรื่องวิปัสสนาธุระ เป็นเรื่องปฏิบัติ เรียนเท่าที่เราจะเรียนได้ ขึ้นอยู่กับว่าเราจะไปปฏิบัติไหวไหม จะไปปฏิบัติไหวไหม

อาตมาเรียนปริยัติจนจบนักธรรมเอก แล้วก็เรียนบาลีต่อ ๔-๕ ปี สุขภาพไม่อำนวย ก็หันมาทางปฏิบัติ วิปัสสนาใน พ.ศ.๒๔๙๓ นอกจากนี้ยังช่วยวัดเป็นอาจารย์สอนปริยัติธรรมชั้นตรี โท เอก เรื่อยมา สอนมา ๒๔ ปี หลังจากนั้นพระเณรที่เรียนสำเร็จมีมากขึ้นก็เลยให้มาช่วยสอนแทน ก็อยู่เรื่อยมาจนหลวงพ่อมรณภาพ อาตมาก็ไม่ได้ไปไหน มีเคยไปช่วยสอนที่อ.บางเลน จ.นครปฐม ๑ พรรษา ทุกวันนี้ก็ช่วยบรรยายธรรมะอยู่บนหอหลวงพ่อบ้าง เทศน์ให้กับผู้มานั่งเจริญวิปัสสนาเป็นประจำ แล้วก็ไปสอนอยู่ที่พุทธมณฑลซึ่งจะมีการแสดงธรรมทุกวันอาทิตย์ ก็หมุนเวียนกันไป

สอนตามแต่เขา
จะนิมนต์ไป เดียว
นี้อาตมา ๗๕ ปี
แล้ว

เมื่อก่อน
วัดปากน้ำไม่มี
อะไรหรอก ริเริ่ม
ก็เป็นวัดเก่าแก่

กุฎิก็มีไม่กี่หลัง สมัยหลวงพ่อก็ที่นี่ก็เป็นสวนพลู สวนหมาก สวนมะพร้าว
สวนเงาะ กุฎิเป็นกุฎิเล็กๆ ยกขึ้น ปลูกด้วยไม้สัก พักต้องค้เดียว อยู่ตาม
ร่องสวน สมัยหลวงพ่อ ตึกยังไม่มี ยกโรงกลางสนามวัดให้พระได้ศึกษา
เล่าเรียนปริยัติธรรม ไม่ได้สร้างอะไร อยู่มาพระเถรมากขึ้น ไม่มีที่ศึกษา
เล่าเรียน มีคนเขาให้หลวงพ่อช่วยสร้างโรงเรียนขึ้นสักหลัง ต่อมาจึงมี
การสร้างพระของขวัญขึ้น องค์ละ ๒๕ บาท เพื่อนำเงินมาสร้างโรงเรียน
หลวงพ่อบอกว่า **เราต้องสร้างคนเสียก่อน ให้มีความรู้ ความเข้าใจใน**
พระพุทธศาสนา ให้รู้จักธรรมะ ให้รู้จักบุญ รู้จักบาป รู้จักคุณ รู้จักโทษ
เดี่ยวเขาก็สร้างเอง เขามีศรัทธาเดี่ยวเขาก็สร้างเอง ไม่ต้องบอก แล้วอีก
อย่างหนึ่งที่หลวงพ่อสอนทุกเช้า คือเมื่อพระภิกษุสามเณรมาแล้ว ให้
ตั้งอยู่ในธรรมวินัย ไม่ต้องวิ่งไปหาญาติโยม ให้อยู่ในวัด ประพฤติ
ปฏิบัติให้ดี เมื่อเราประพฤติปฏิบัติดี เดี่ยวเขาก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา
ก็เอาอาหารมาถวายเอง หลวงพ่อก็อดมคตอย่างนั้น พระภิกษุสามเณร
อุบาสก แม้ซึ่งจะต้องปฏิบัติกันทุกคน ไม่ต้องกลัวอด ถ้าอดเป็นอด ตาย
เป็นตาย ขอให้เราประพฤติ ปฏิบัติจริง ตั้งอยู่ในพระธรรมวินัยจริง
มนุษย์ไม่เห็น เทวดา ผีสา่งก็เห็นเขาก็สรรเสริญเอง

ตามปกติหลวงพ่อดั้นแต่เช้าตี ๓ ตี ๔ นั่งสมาธิพอหกโมง ติระฆัง

หลวงพ่อลงไปฉันท้าวตัมที่ศาลาเสร็จแล้วพวกเราก็สวดมนต์ทำวัตรในโบสถ์ ๗ โมงเช้า เมื่อทำวัตรเสร็จ หลวงพ่อก็จะอบรมพระครึ่งชั่วโมง ถึง ๘ โมง ก็ออกจากโบสถ์ ถ้ามีแขกท่านก็รับแขก ถ้าไม่มีท่านก็เข้าที่ท่าสมาธิของท่านถึง ๑๑ โมง ประมาณ ๑๐.๓๐ น. ถ้ามีแขกก็จะออกมารับ ฉันท้าวเพลเสร็จ ประมาณ ๑๒.๓๐ น. หลวงพ่อก็จะเข้าปฏิบัติต่อ ท่านจะรับแขกเป็นเวลา

หลวงพ่อมีลูกศิษย์ลูกหาอยู่ทั่วประเทศ สมัยนั้นพระเณรหลวงพ่อก็ไม่ให้มิวทุย โทรทัคน์ ไม่ให้จับเงิน จับทอง แต่ก่อนพระเณรที่มาอยู่กับหลวงพ่อก็ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่ต้องห่วงเรื่องอาหาร หลวงพ่อก็มีโรงครัวเลี้ยง มีพระจบเปรียญกันมากมายจากวัดปากน้ำ หลวงพ่อสด ท่านสอนว่าใครจะโง่โง่เขลาอย่างงี้ก็แล้วแต่ ท่านให้เราเป็นเสนาทนต์ เรียกว่าจะมีพายุทั้ง ๔ ด้านมาเราก็เฉย มีครั้งหนึ่งมีคนมาด่าหลวงพ่อก่อนหน้าโบสถ์ ขณะหลวงพ่อกำลังเทศน์อยู่หรือมีคนเอาปืนมาลอบยิงท่าน ท่านก็ไม่ว่าอะไร อยากจะทำอะไรก็ทำไป เพราะเขาอิจฉาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่าเราหยุด หยุดเป็นพระ ชนเป็นมาร เราไม่หนี เราไม่สู้ แต่เราปฏิบัติ เราก็ทำความดีของเราเรื่อย เดี่ยวไอ้พวกมาร พวกอิจฉาก็หายไปเอง พอเห็นคนมากมายเข้า เดี่ยวมันก็เข้ามาเอง วันนี้ไม่เข้า วันหน้าอาจจะเข้า ปีนี้ไม่เข้า ปีหน้าอาจจะเข้าเอง เรานั่งเฉย ไม่ต้องไปโต้ตอบอะไร เขาตำราภายใน ๗ วัน เหนื่อยมันก็หยุดไปเอง ไม่ได้ตอบ ชนด้วยความดี

ในการมาเรียนพระปริยัติธรรม แต่ก่อนมีพระเณรมาเรียนกันมาก มีถึง ๖๐๐ กว่าองค์ หลวงพ่อบอกว่าเลี้ยงไหว ท่านบอกว่าเมื่อตั้งใจมาเรียนแล้ว แม้จะคับที่ก็ขอให้อยู่ได้ อัจฉรย์อย่างหนึ่งคือหลวงพ่อเลี้ยงอาหารไหวตลอด เดี่ยวก็มีคนเอาข้าว เอาอะไรต่ออะไรมาถวายทีหนึ่งก็เป็นลำเรือ